Tavşanın En Büyük Macerası

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşanın En Büyük Macerası

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşan Rosie, yumuşak çimenler ve tatlı yoncalarla dolu, yumuşacık bir çayırda yaşıyordu. Kürkü sıcak kahverengi, karnı krem rengiydi ve boynunda bağlı küçük kırmızı bir boyun atkısı vardı. Her sabah çayırın kenarına zıplar ve ötesindeki kocaman dünyaya bakardı. "Bir gün," diye fısıldardı, "büyük bir maceraya çıkacağım."

Parlak bir sabah, Rosie göğsünde cesur bir kıpırtı hissetti. Kırmızı boyun atkısını sıkıca bağladı ve içine bir havuçla kendi çizdiği bir haritayı koyduğu minik bir çanta hazırladı. "Bugün o gün," dedi. Son papatyanın yanından zıplayıp geçti ve derin bir nefes aldı. Çayırın ötesindeki dünya büyük ve bilinmezdi, ama Rosie hazırdı.

Rosie daha önce hiç görmediği bir patikada zıplayarak ilerledi. Çimenler uzadı, ağaçlar sırlar fısıldadı. Kısa süre sonra yolunu kesen dikenli bir çalılığa geldi. "Eyvah," dedi. "Buradan nasıl geçeceğim?" Tam o sırada, yeşil yaprak bir çantası olan yuvarlak bir kirpi dikenlerin arasından başını uzattı.

"Merhaba," dedi kirpi. "Ben Hazel. Bu dikenli çalılar zor olabilir, ama güvenli bir geçit biliyorum." Rosie'nin kocaman yuvarlak gözleri parladı. "Ben Rosie, ve bir maceradayım!" Hazel gülümsedi ve dikenleri sivri tüyleriyle kenara iterek önden gitti. "Beni takip et," dedi. "Ve adımlarına dikkat et."

Hazel, Rosie'ye dikenli çalıların arasındaki dar bir tüneli gösterdi. "Bu patikayı her gün kullanıyorum," dedi. "Yavaş gidersen güvenli." Rosie hemen arkasından gitti, kabarık beyaz kuyruğu kıpır kıpırdı. Öbür tarafta çayır, güneşli bir açıklığa dönüştü. "Teşekkürler, Hazel!" dedi Rosie. "Benimle biraz daha gelir misin?" Hazel başını salladı. "Çok isterim."

İki arkadaş, kaygan taşlarla dolu geniş bir dereye geldiler. Rosie daha önce hiç sudan geçmemişti. "Bu kadar uzağa zıplayamam," dedi. Tam o sırada, mavi meşe palamudu şapkalı bir sincap ağaçtan aşağı koştu. "Merhaba! Ben Pip," dedi cıvıldayarak. "Bu deredeki her taşı bilirim. Geçmene yardım ederim!"

Pip taştan taşa atlayarak Rosie'ye nereye basacağını gösterdi. "Buraya zıpla! Şimdi oraya!" diye seslendi. Rosie'nin kalbi hızlı çarpıyordu, ama derin bir nefes aldı ve zıpladı. Patileri her seferinde güvenle yere kondu. "Başardın!" diye sevindi Pip. Hazel minik patilerini çırptı. "Bu cesaretti," dedi. Rosie cesaretinin biraz daha büyüdüğünü hissetti.

Öbür tarafta arazi, inişli çıkışlı tepelere dönüştü. "Hiç bu kadar yükseğe tırmanmamıştım," dedi Rosie yukarı bakarak. Pip önden koştu, Hazel yakınında kaldı. Aniden, yumuşak bakışlı, beyaz çiçeklerden bir taç takmış uzun bir geyik ağaçların arasından çıktı. "Merhaba, küçük yolcular," dedi geyik. "Ben Bramble. Size katılabilir miyim?"

"Biz bir maceradayız!" dedi Rosie. "Gelmek ister misin?" Bramble başını salladı. "Bu tepeleri iyi bilirim. Size rehberlik edeyim." Geyiğin ince bacakları zarifçe hareket etti ve Rosie ona yetişmeye çalıştı. "Tepenin zirvesi en güzel yeri," dedi Bramble. "Oradan bütün dünyayı görebilirsin."

Dört arkadaş birlikte tepeye tırmandı. Pip herkesi güldürmek için komik şakalar anlattı, Hazel çantasından meyveler paylaştı. Bramble, Rosie'ye dik yerlerde ayaklarını nasıl basacağını gösterdi. "Her seferinde bir adım," dedi geyik. "Cesaret böyle büyür." Rosie arkadaşlarına baktı ve içi ısındı.

Tepenin zirvesinde Rosie şaşkınlıkla nefesini tuttu. Dünya her yöne uzanıyordu—ormanlar, nehirler ve uzak dağlar. "Ne kadar büyük!" diye fısıldadı. "Ve ne kadar güzel," dedi Bramble. "Ama unutma, her büyük dünya küçük, iyi kalpli yerlerden oluşur." Rosie çayırını düşündü ve gülümsedi. "İyi ki gelmişim," dedi.

Rosie geldikleri yola geri baktı. Patika başta çok korkutucu görünmüştü, ama şimdi bir dost gibi hissettiriyordu. "Korkmuştum," dedi. "Ama hepiniz bana yardım ettiniz." Hazel patisine dokundu. "Kendine yardım ettin," dedi. "Devam ettin." Pip başını salladı. "Ve bizi güldürdün!" Rosie'nin kalbi gururla doldu.

Güneş batmaya başlarken Bramble, "Seni eve götüreyim," dedi. Dört arkadaş tepeden indiler ve dereden, dikenli çalılardan geri geçtiler. Rosie artık yolu biliyordu. "Korktuğuma inanamıyorum," dedi. "Sen cesurdun," dedi Pip. "Cesur olmak, korksan bile devam etmek demektir." Rosie gülümsedi. "Sanırım ben cesurum."

Çayıra vardıklarında Rosie'nin ailesi onu karşılamaya koştu. "Döndün!" diye bağırdılar. "Ve arkadaşlar getirmişsin!" Rosie, Hazel, Pip ve Bramble'ı tanıştırdı. Hep birlikte yonca ve meyvelerden oluşan bir piknik yaptılar. Rosie büyük tepeden, dereden ve dikenli çalılardan hikâyeler anlattı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Dünya büyük ve iyi kalpli," dedi.

O gece Rosie yumuşacık yuvasında yattı. Macerasını ve edindiği bütün arkadaşları düşündü. Kırmızı boyun atkısı bir çengelde asılıydı ve minik haritası yastığının altına sıkıştırılmıştı. "Cesaret her adımda büyür," diye fısıldadı. Gözlerini kapattı ve keşfedilecek yeni patikalar hayal etti.

Ve o günden sonra Rosie, yanında arkadaşları olduğu sürece hiçbir maceranın çok büyük olmadığını bildi. Hazel, Pip ve Bramble'ı sık sık ziyaret etti ve birlikte yeni yerler keşfettiler. Ama en sevdiği yer yine yumuşacık çayırıydı, her maceranın başladığı yer. "Dünya büyük," dedi, "ama ev her zaman burada."